

BETÄNKANDE

MED FÖRSLAG TILL

LAG OM FISKERIOMRÅDEN

M. M.

AFGIFVET DEN 30 APRIL 1907 AF DÄRTILL UTAF STATSRADET
OCH CHEFEN FÖR KUNGL. JORDBRUKSDEPARTEMENTET
UTSEDDA PERSONER

STOCKHOLM 1907
ISAAC MARCUS' BOKTR.-AKTIEBOLAG

Till herr statsrådet och chefen för Kungl. jordbruksdepartementet.

Enligt skrifvelse den 25 september 1906 anmodade herr statsrådet undertecknade Cederström och Nordqvist att såsom sakkunnige biträda inom Kungl. jordbruksdepartementet vid verkställande af utredning och afgifvande af förslag till åtgärder för åstadkommande af fiskeriföreningar jämte hvad därmed kunde äga sammanhang.

Sedan vi Cederström och Nordqvist i anledning häraf uppgjort och till herr statsrådet öfverlämnat förberedande utkast till olika författningar, hafva undertecknade Borgström, Kumlin, Persson och Trybom anmodats att jämte de förut tillkallade biträda inom kungl. jordbruksdepartementet vid granskning af berörda utkast äfvensom vid utarbetandet af slutligt förslag i ämnet, hvarjämte åt undertecknad Trybom uppdragits att såsom ordförande leda de sålunda tillkallade personernas arbeten.

Vi få härmed såsom resultat af vårt arbete öfverlämna:

- 1:o) förslag till lag om fiskeriområden;
- 2:o) förslag till lag angående ändrad lydelse af 10 och 14 §§ i lagen om rätt till fiske den 27 juni 1896; och
- 3:o) förslag till kungörelse om ändrad lydelse af 31 § i förnyade nådiga fiskeristadgan den 17 oktober 1900.

Motiv till förslagen åtfölja desamma.

Stockholm den 30 april 1907.

Filip Trybom.

A. Borgström.

Anton Cederström.

Wilh. Kumlin.

Osc. Nordqvist.

D. Persson i Tällberg.

LAGFÖRSLAG.

Förslag

till

Lag om fiskeriområden.

Häri genom förordnas som följer:

1 §.

I de fall, denna lag angifver, äge Konungens befallningshafvande, där fiskevatten tillhör två eller flere, efter ansökan af delägare förordna, att det fiskevatten skall under viss tid utgöra ett fiskeriområde.

Inom fiskeriområde skall fisket antingen utöfvas för gemensam räkning genom af delägarna anställd fiskare eller upplåtas på arrende eller bedrifvas af delägarna själfva enligt fastställd plan; och ankomme på delägarna att i den ordning, nedan stadgas, besluta angående sättet för fiskets utöfvande. Sådant beslut underställes Konungens befallningshafvande, som, där beslutet finnes i laga ordning tillkommet, fastställer detsamma till efterrättelse.

Delägare i fiskeriområde må ej mot sitt bestridande betagas rätt att själf och med sitt husfolk idka mete.

2 §.

Beträffande oskift fiskevatten skall förordnande enligt 1 § meddelas, då det påkallas af delägare, hvilka enligt hvars och ens del i fiskevattnet tillsammans äga mera än hälften däraf.

3 §.

I fråga om vatten, däri fisket icke är samfällt, skall förordnande enligt 1 § meddelas, då det med afseende å fiskevattnets gränser och

omfattning finnes lämpligen böra ske samt de, som påkalla förordnande, tillsammans äga så stor del af vattnet, att årliga afkastningen af fisket däri i värde motsvarar två tredjedelar af värdet å hela fiskevattnets årliga afkastning.

Värdet å den årliga afkastningen af fisket i sådant vattens särskilda delar skall, där ej delägarna annorlunda öfverenskomma, utrönas genom uppskattning vid förrättning, hvarom i 12 § sägs.

Är någon del af fiskevattnet oskift, skall genom omröstning mellan delägarna i den samfällighet enligt den i 2 § stadgade grund afgöras, huruvida förordnande skall påkallas för samfällighetens del.

4 §.

Förordnande skall afse visst antal år, minst tio och högst femtio. I öfrigt äga delägarna enligt de i 2 och 3 §§ stadgade grunder för röstberäkningen besluta angående tiden för förordnandet, med iakttagande, att den tid ej mot någon rättsägares bestridande må sättas öfver tjugufem år, och gälle vid fattande af beslut härom den mening, som erhåller högsta röstetalet, eller, vid lika röstetal, den mening, hvarom de flesta röstande förenat sig.

Då förordnande meddelas, utsätte Konungens befallningshafvande viss dag, från hvilken detsamma skall äga tillämpning.

5 §.

Beslut, att fisket inom fiskeriområde skall utöfvas för gemensam räkning genom af delägarna anställd fiskare, vare ej giltigt, med mindre samtliga delägare förenat sig därom.

6 §.

För giltigheten af beslut, att fisket inom fiskeriområde skall upplåtas på arrende, erfordras, beträffande område, som utgöres af oskift fiskevatten, att beslutet biträdes af delägare, hvilka enligt den i 2 § angifna grund tillsammans äga mera än hälften af fiskevattnet, samt vidkommande sådant område, som afses i 3 §, att beslutet biträdes af delägare med den enligt sistnämnda § för där afsedt fall erforderliga röstöfvervikt.

7 §.

Skall fisket inom fiskeriområde upplåtas på arrende, och vilja delägare, som enligt de i 2 och 3 §§ stadgade grunder för röstberäkningen äga tala för mera än hälften af området, gemensamt arrendera fisket, hafve de företrädesrätt till arrendets öfvertagande. I sådant fall skola arrendevillkoren, därest öfverenskommelse ej kan träffas, bestämmas af tre ojäfvige skiljemän, bland hvilka en utses af de delägare, som skola öfvertaga arrendet, och en af de öfriga delägarna samt de sålunda utsedde tillkalla den tredje. Tredskas någondera parten att utse skiljeman, eller kunna de utsedde icke förena sig om valet af den tredje, äge domaren eller utmätningsmannen i orten att förordna om valet. Mot skiljemännens beslut må talan ej föras.

Ej må mot någon rättsägares bestridande arrendetiden sättas under tio eller öfver tjugufem år.

8 §.

Där fisket inom fiskeriområde skall utöfvas för gemensam räkning genom af delägarna anställd fiskare, må delägarna genom omröstning sig emellan bestämma, att behållningen af fisket eller viss del af densamma skall användas till åtgärder för ökande af fiskets afkastning och andra gemensamma ändamål.

Är fisket utarrenderadt till annan än delägare i området, må viss del af arrendeafgälden enligt delägarnas bepröfvande användas till åtgärder för fiskets förbättrande.

Afkomst, som icke varder använd på sätt nu är medgifvet, skall fördelas mellan delägarna efter deras delaktighet i fiskeriområdet. I fråga om annat än samfällt vatten bestämmes delaktigheten efter det enligt 3 § beräknade värdet af afkastningen.

9 §.

Kommer ej beslut enligt 5 eller 6 § till stånd, skall fisket inom fiskeriområdet bedrivas af delägarna själfva enligt fastställd plan, och må Konungens befallningshafvande på framställning af delägare meddela förbud mot fiske inom området intill dess sådan plan blifvit fastställd.

Dylik plan skall uppgöras af delägarna och upptaga föreskrifter om beskaffenheten och antalet af de fiskeredskap, som inom området må begagnas, och huru tillsyn skall hållas däröfver, att delägarna icke använda andra redskap eller flera sådana, än som enligt hvars och ens delaktighet i området å honom belöper. Är fråga om oskift fiskevatten, skall planen därjämte upptaga den ordning, i hvilken de olika fiskeplatserna få af delägarna användas, och i öfrigt de föreskrifter, som kunna vara erforderliga till förekommande af tvist. Där så nödigt finnes, må jämväl i planen införas bestämmelser om viss fredningstid för särskilda fiskslag och om afsättande af fredningsområden äfvensom förbud mot fångande af fisk under viss storlek. Bestämmelse om fredningsområde, som ej godkännes af ägaren till det vatten, inom hvilket fredningsområdet är beläget, vare dock icke gällande, innan ägaren beredts ersättning för det intrång, som genom bestämmelsen sker i hans fiskerätt. Kan ej öfverenskommelse träffas om ersättningen, skall dess belopp bestämmas af tre ojäfvige skiljemän, bland hvilka en utses af den till ersättning berättigade och en af de öfriga delägarna samt de sålunda utsedde tillkalla den tredje. Tredskas någondera parten att utse skiljeman eller kunna de utsedde ej förena sig om valet af den tredje, äge domaren eller utmätningsmannen i orten att förordna om valet. Mot skiljemännens beslut må talan ej föras.

Af delägarna fattadt beslut om antagande af plan för fiskes bedrifvande skall underställas pröfning af Konungens befallningshafvande, som, där planen finnes vara i laga ordning tillkommen och icke stridande mot lag eller författning, fastställer den att lända till efterrättelse. Anser någon rättsägare uppgjord plan kränka hans enskilda rätt, må han påkalla Konungens befallningshafvandes pröfning härutinnan. Sådan klagan må föras jämväl efter det plan blifvit fastställd, men lände i ty fall planen till efterrättelse, intill dess Konungens befallningshafvande annorlunda förordnar.

Är fiskevatten oskift, må ej en delägare utan de fleste öfriges samtycke upplåta honom enligt fastställd plan tillkommande fiskerätt åt någon, som ej är delägare.

10 §.

Äro delägarna i fiskeriområde flera än tre eller skall fisket inom sådant område utarrenderas, skola delägarna, där någon af dem det yrkar, utse sysslomän, en eller flera, att handhafva gemensamma angelägenheter.

Skall fisket utarrenderas och öfvertages ej på grund af stadgandet i 7 § arrendet af delägare i området, åligger det sysslomännen, där sådana blifvit valda, att ombesörja utarrenderingen genom offentlig auktion, dock med rätt för sysslomännen att fritt pröfva gjorda anbud.

11 §.

Då delägarna i fiskeriområde skola fatta beslut i fråga, hvilken enligt 8 eller 9 § skall af dem afgöras, så ock vid val af skiljeman och af sysslomän utöfva delägarna rösträtt efter enahanda beräkningsgrunder, som i 2 och 3 §§ för där afsedda fall stadgas, dock att ingen må rösta för mera än en tredjedel af de närvarandes hela röstetal, och gälle den mening, som erhåller det högsta röstetalet. Vid lika röstetal gälle den mening, hvarom de flesta röstande förenat sig.

Huru delägarna skola kallas till sammankomst bestämmes, sedan delägarna yttrat sig i ämnet, af Konungens befallningshafvande vid meddelande af förordnande enligt 1 §.

Vid sammankomst skall protokoll föras.

12 §.

Göres hos Konungens befallningshafvande ansökan om förordnande enligt 1 §, skall, där icke förordnande påkallas af samtliga rättsägare och de alla äro ense om sättet för fiskets utöfvande, frågan företagas till pröfning vid förrättning på stället i den ordning, nedan stadgas. Förrättning skall i hvarje fall hållas för verkställande af uppskattning, där sådan enligt 3 § bör ske.

Till hållande af dylik förrättning förordne Konungens befallningshafvande vederbörande statens fiskeritjänsteman.

I ansökningen bör, såvidt ske kan, uppgifvas fiskevattnets belägenhet och omfattning, de fastigheter, saken förmenas angå, samt ägarernas och innehafvarnas namn och hemvist.

Är fråga om sådan uppskattning, som i 3 § omförmäles, skall förrättningsmannen, om någon rättsägare det yrkar, vid uppskattningen biträdas af två för sakkunskap och pålitlighet kände, med fiskeriförhållandena i orten förtrogne gode män, hvilka utses af delägarna eller, där de icke om valet åsämjas, af Konungens befallningshafvande på anmälan af förrättningsmannen. Stanna förrättningsmannen och gode männen i olika meningar, stånde vid hvad de flesta säga.

13 §.

Förrättningsmannen skall, efter samråd med sökanden, bestämma tid och ställe för förrättningen samt härom lämna uppgift till Konungens befallningshafvande, som låte kungörelse om förrättningen införas i länskungörelserna samt minst fjorton dagar före förrättningen ej mindre uppläsas i kyrkan i den eller de socknar, hvori fiskevattnet är beläget, än äfven införas i tidning inom orten.

Finnes saken angå kronan eller allmän inrättning, varde till bevakande af dess rätt ombud utsedt af Konungens befallningshafvande, där sådant Konungens befallningshafvande tillkommer, eller ock annan vederbörande myndighet af Konungens befallningshafvande särskildt underrättad så tidigt, att ombud må kunna tillstädeskomma.

14 §.

Finner förrättningsmannen under förrättningens fortgång det vara för fiskets ändamålsenliga utföande erforderligt, att fiskeriområdet omfattar jämväl annat vatten än det i ansökningen afsedda, uppskjute förrättningsmannen förrättningen och göra därom anmälan hos Konungens befallningshafvande med uppgift å det föreslagna fiskevattnets belägenhet och omfattning, de ytterligare fastigheter, saken förmenas angå, samt ägarnas och innehafvarnas namn och hemvist. Konungens befallningshafvande äge föranstalta om kungörandet af ny tid för förrättningen och tillkallande af allmänt ombud på sätt i 13 § sägs.

15 §.

Vid uppskattning, där sådan under förrättningen förekommer, skall värdering ske af den årliga afkastning, hvarje i området ingående, särskild ägare tillhörigt fiskevatten kan beräknas i medeltal lämna vid sådan utföning af fisket, att fisktillgången icke förminskas.

16 §.

Vid förrättningen bör förrättningsmannen föranstalta om fullständig utredning af alla på frågan inverkan omständigheter och därefter afgifva skriftligt utlåtande i saken.

I utlåtandet skall särskildt angifvas, huruvida förrättningsmannen anser förordnande om fiskeriområde lämpligen böra meddelas för det fiskevatten, hvarom fråga är, samt det enligt hans åsikt lämpligaste sättet för fiskets utöfvande.

Anser förrättningsmannen fisket lämpligen kunna bedrifvas af delägarna själfva enligt fastställd plan, bör han, om någon delägare det yrkar, uppgöra förslag till dylik plan.

17 §.

Sedan utlåtande af förrättningsmannen afgifvits, anställes inför honom omröstning, huruvida och för hvilken tid förordnande enligt 1 § skall begäras, äfvensom, i den mån det påkallas, rörande öfriga ämnen, öfver hvilka delägarna enligt hvad i denna lag stadgas hafva att besluta, hvarefter förrättningen afslutas med tillkännagifvande, att den, som sådant åstundar, må inom trettio dagar därefter till Konungens befallningshafvande ingifva påminnelser i ärendet.

Förrättningsmannen åligger att ofördröjligen till Konungens befallningshafvande insända det vid förrättningen förda protokoll jämte öfriga saken angående handlingar.

18 §.

För förrättning, hvarom i 12 § sägs, utgår ersättning till förrättningsmannen och gode män enligt hvad särskildt är stadgad.

Ersättning, som ej af allmänna medel gäldas, jämte kostnad för kungörande och annat, som för förrättningen är af nöden, skall af sökanden genast förskjutas. Varder i anledning af ansökningen förordnande meddeladt, gäldas den ersättning och kostnad af delägarna i området efter hvars och ens delaktighet däri. I fråga om annat än samfäldt vatten bestämmes delaktigheten efter det enligt 3 § beräknade värdet af afkastningen.

19 §.

Sedan protokoll och handlingar angående enligt 12 § hållen förrättning inkommit till Konungens befallningshafvande samt den i 17 § stadgade tid för påminnellers afgifvande gått till ända, meddele Konungens befallningshafvande beslut i ärendet.

20 §.

Sökes förordnande beträffande vatten, som afses i 3 §, och är ej sådant fall för handen, att förrättning enligt 12 § skall hållas, hafve Konungens befallningshafvande att före ärendets afgörande däri höra vederbörande statens fiskeritjänsteman.

21 §.

Af delägarna i fiskeriområde fattadt beslut beträffande fråga, hvare de enligt denna lag äga besluta, så ock i behörig ordning träffadt arrendeafstal rörande fiske inom fiskeriområde gälle mot ny delägare i området, dock att arrendeafstal, hvarom nu är nämnt, ej vare gällande för längre tid, än det angående området meddelade förordnandet afser.

Af Konungens befallningshafvande fastställt beslut angående sättet för fiskets utöfvande skall lända till efterrättelse, intill dess delägarna beslutat ändring däri och det beslut blifvit af Konungens befallningshafvande fastställt. För fastställelse af sådant beslut erfordras, att delägare med minst hälften af samtliga delägarnas röstetal enat sig därom. Innefattar beslutet bestämmelse om fiskets bedrifvande såsom i 5 eller 6 § sägs, skall hvad i dessa §§ stadgas äga motsvarande tillämpning. Ej må fastställelse meddelas å beslut, som kränker antagen fiskares eller arrendators rätt.

22 §.

Uppstår fråga om ändring i fiskeriområdes omfattning, må förordnande om sådan ändring meddelas, där det påkallas såväl af delägare i det ursprungliga området, hvilka äga minst två tredjedelar af delägarnas hela röstetal, som ock af delägare i det vatten, om hvars tilläggande eller afskiljande fråga är, med det röstetal, som enligt 2 eller 3 § erfordras för meddelande af förordnande beträffande samma vatten, samt därjämte Konungens befallningshafvande finner sådan ändring lämpligen böra ske.

Beträffande förfarandet härvid skall hvad i 12—20 §§ är stadgadt äga motsvarande tillämpning.

Varder förordnande, som nu är sagdt, meddeladt, skall för det ursprungliga området gällande beslut angående sättet för fiskets utöfvande tillämpas beträffande det fiskeriområde, förordnandet afser, intill dess ändring sker på sätt i 21 § är stadgadt.

23 §.

Boställshafvare och arrendatorer af staten tillhörig, genom offentlig myndighet utarrenderad fast egendom äga för af dem innehafda fiskevatten föra talan, då fråga är om begärande af förordnande enligt 1 §, så ock vid förrättning enligt 12 § samt i de ämnen, hvori delägarna enligt denna lag må fatta beslut.

24 §.

Har enskild delägare i fiskevatten upplåtit fiskerätt till arrendator, må förslag om begärande af förordnande enligt 1 §, ändå att den delägare godkänner detsamma, ej anses vara för det utarrenderade fiskevattnet biträdt, därest det bestrides af arrendatorn. I öfriga frågor, som förekomma vid förrättning enligt 12 §, så ock eljest, då beslut skall fattas af delägare i fiskeriområde, äge arrendatorn under sin arrendetid ensam tala för det till honom upplåtna fiskevattnet.

25 §.

Den rätt, som tillkommer ägare af sådant fiske, hvarmed äganderätten till grunden ej är förenad, beröres ej af fiskeriområdes bildande.

26 §.

Beslut, som Konungens befallningshafvande jämlikt denna lag meddelar, skall införas i länskungörelserna samt uppläsas i kyrkan i den eller de socknar, hvori det i beslutet afsedda fiskevatten är beläget, äfvensom införas i tidning inom orten.

Öfver Konungens befallningshafvandes beslut må talan fullföljas hos Konungen genom besvär, hvilka skola till vederbörande statsdepartement ingifvas före klockan tolf å sextionde dagen från den dag, då beslutet upplästes i kyrkan, eller, där beslutet å olika dagar upplästes i särskilda socknar, från den dag, det sist blef uppläst.

Beslut, hvarigenom plan för fiskes bedrifvande fastställts, lände till efterrättelse oberoende af däröfver förd klagan.

27 §.

Sträcker sig fiskevatten, om hvilket fråga är, genom två eller flera län, höre ärendet under Konungens befallningshafvande i det län, där största delen af fiskevattnet är belägen.

28 §.

Den, som öfverträder af Konungens befallningshafvande enligt 9 § meddeladt förbud eller idkar fiske i strid mot fastställd plan, dömes, där ej gärningen är belagd med särskildt straff, till böter från och med fem till och med etthundra kronor.

Förseelse, hvarom nu är sagdt, må ej, där den endast förnärmar enskild persons rätt, åtalas af annan än målsägande.

29 §.

Böter, som ådömas enligt denna lag, tillfalla kronan. Saknas tillgång till deras fulla gäldande, skola de förvandlas enligt allmän strafflag.

Denna lag träder i kraft den

Har före denna lags utfärdande fiskevatten utarrenderats, antingen särskildt för sig eller under sådana villkor, att aftalet uppenbarligen afser hufvudsakligast fiskerätten, och meddelas förordnande enligt 1 § af denna lag, hvilket omfattar jämväl det sålunda utarrenderade fiskevattnet, skall beslut om fiskets utöfvande annorledes än af de fiskeberättigade själfva enligt fastställd plan icke äga giltighet, med mindre det godkännes af arrendatorn.

Förslag

till

Lag angående ändrad lydelse af 10 och 14 §§ i lagen om rätt till fiske den 27 juni 1896.

Härigenom förordnas, att 10 och 14 §§ i lagen om rätt till fiske den 27 juni 1896 skola erhålla följande ändrade lydelse:

10 §.

Oskift fiskevatten må alla, som däri äga del, bruka efter ty de kunna sänjas. Sänjas de ej, lägge rätten dem emellan, huru fisket utan förfång för någon af dem må nyttjas. Fiskebyggnad hafve ock en hvar lof att uppföra allt efter som han äger del i samfälligheten och lägenhet därtill finnes. Är ej lägenhet för hvarje delägare att uppföra särskild fiskebyggnad, bjude den, som vill bygga, de öfrige att deltaga; vilja de ej, och pröfvar rätten, att byggnaden kan göras utan skada för dem, bestämme rätten, på hvad sätt, villkor och tid byggnaden må uppföras och nyttjas.

I oskift fiskevatten må ej en delägare utan de fleste öfriges samtycke upplåta fiskerätt åt någon, som ej är delägare.

Angående utöfvandet af fiske inom fiskeriområde är särskildt stadgadt.

14 §.

Fast eller rörlig fiskeredskap, som kan hindra fisken att framgå, må ej utsättas i kungsådra.

I älf, ström, å eller sund, där kungsådra ej finnes, men fisken har sitt dref, skall en sjättedel af bredden i djupaste vattnet lämnas

fri från redskap, hvarom nyss är sagdt, där ej Konungens befallningshafvande efter rättägendes och sakkunnigs hörande gifver lof till redskapens användande. Är i ty fall fråga om fiskebyggnad, som kan förorsaka uppdämning, lände jämväl till efterrättelse hvad därom är särskildt stadgadt.

Har fiskeriområde gemenskap med annat vatten endast genom sådant sund, tillflöde eller aflopp, där kungsådra ej finnes, må Konungens befallningshafvande på ansökan af delägare i området och, därest fisken genom det sund, tillflöde eller aflopp har sitt dref, efter rättägendes och sakkunnigs hörande gifva delägarna lof att afstänga samma sund, tillflöde eller aflopp medelst anordning, som hindrar fisken att framgå, dock att, där fråga är om anordning, som kan förorsaka uppdämning, hvad om fiskebyggnad för ty fall är särskildt stadgadt jämväl skall lända till efterrättelse.

Denna lag skall träda i kraft den

Förslag

till

Kungörelse

om ändrad lydelse af 31 § i förnyade nådiga fiskeristadgan den 17 oktober 1900.

Härigenom förordnas, att 31 § i förnyade nådiga fiskeristadgan den 17 oktober 1900 skall hafva följande ändrade lydelse:

Å fiskevatten, som uteslutande tillhör en ägare och ej har gemenskap med annat vatten eller ock är därmed förenadt endast genom sådant tillflöde eller aflopp, att fisk eller fiskyngel däri vanligen icke framgår, äger denna stadga ej tillämpning.

Beträffande fiskeriområde, som ej har gemenskap med annat vatten eller ock är därmed förenadt endast genom sådant tillflöde eller aflopp, som ofvan sägs, ankomme på Konungens befallningshafvande att, efter fiskeriintendentens hörande, pröfva, i hvad mån inom det område fiske må utöfvas oberoende af de i denna stadga meddelade bestämmelser och eljest för området gällande föreskrifter. I fråga om klagan öfver Konungens befallningshafvandes beslut samt beslutets kungörande skall hvad i 12 § är för där afsedt fall stadgadt äga motsvarande tillämpning.

Denna kungörelse skall träda i kraft den

MOTIV.

Förslaget till lag om fiskeriområden.

Allmän motivering.

Under senare tider hafva vid upprepade tillfällen och från olika håll klagomål framställts öfver det ringa utbyte, sötvattens- och skärgårdsfisket i vårt land lämna. Erfarenheten visar ock befogenheten af dessa klagomål samt nödvändigheten af åtgärder för främjande af detta fiske, som ju obestriddigen är en af våra naturligaste och mest beaktansvärda näringar. Sveriges insjöar och rinnande vatten upptaga en areal af ungefär 3,628,100 hektar eller 8,4 procent af landets hela yttnehåll. En så ofantlig sötvattensareal borde ju afkasta tillräckligt med fisk för förbrukningen inom landet och äfven lämna ett öfverskott för utförsel. Så är emellertid ingalunda fallet. Den årliga medelafkastningen af fisket i våra sötvatten kan beräknas uppgå till omkring 3 kilogram fisk per hektar. Jämför man härmed förhållandena i Tyskland, finner man, att årliga afkastningen af ett medelgodt fiskevatten där utgör 15 till 30 kilogram per hektar, och att en del välskötta mindre insjöar årligen gifva ända till 60 kilogram per hektar. Denna stora skillnad mellan det svenska och det tyska sötvattensfiskets afkastning beror visserligen delvis på olikheten i klimat och andra naturförhållanden, bland annat därpå, att Sveriges sjöar till en betydlig del äro större och djupare än de tyska samt sålunda icke kunna väntas gifva lika stor afkastning, enär ju i allmänhet mindre och grundare sjöar lämna relativt större utbyte af fisk än de stora och djupa sjöarna, men hufvudsaken till den ringa afkastningen af fisket i våra sötvatten är utan tvifvel att söka däri, att detta fiske icke utöfvas på ändamålsenligt sätt, och visst är, att genom en väl ordnad fiskevård värdet af vårt sötvattensfiskes årliga afkastning skulle höjas med miljoner kronor. Äfven fisket invid Sveriges kuster lämna i många fall mindre afkastning,

än som skulle kunna vinnas, om detsamma bedrefves på fullt ändamålsenligt sätt.

För åstadkommande af en förständig hushållning med våra fiskevatten lärer tvifvelsutän, bland andra åtgärder, erfordras vissa ändringar i nu gällande lag, och detta har äfven vid olika tillfällen framhållits inom Riksdagen, därvid särskildt anmärkts, att bestämmelserna om rätt till fiske i oskift vatten lägga hinder i vägen för fiskets rätta skötsel.

I en den 20 maj 1902 af Riksdagen, i anledning af motion inom Andra Kammaren, aflåten underdånig skrifvelse — däri Riksdagen anhöll, att Kungl. Maj:t tacktes taga i öfvervägande, huruvida och i hvad mån åtgärder i vissa angifna hänseenden lämpligen kunde vidtagas för främjande och upphjälpande af Östersjö- och sötvattensfisket, samt därefter till Riksdagen inkomma med förslag i detta afseende — anfördes sålunda, bland annat, följande:

Gällande lag om rätt till fiske torde vara en af de bidragande orsakerna till, att fisket i allmänhet bedrifvits utan hänsyn till dess fortfarande bestånd. När fiskevattnet nämligen icke skiftats mellan delägarna i detsamma, hade dessa rätt att bruka fiskevattnet, eftersom de kunde sämjas, och däraf hade ofta blifvit följden, att mången, som därstädes ägde fiskerätt, sökte att i största möjliga måtto för egen del tillgodogöra sig fisket. Sålunda hade fisket på många ställen antagit arten af ett slags roffiske, som naturligtvis måste i hög grad menligt inverka på fiskstammens bestånd. I främmande länder, där fiskerinäringen befunne sig på en högre ståndpunkt, hade man sökt åstadkomma ett med god hushållning öfverensstämmande fiske genom att införa bestämmelser om så kallade fiskeriföreningar, bildade af de fiskeberättigade i större sammanhängande fiskevatten. Dessa föreningars uppgift vore, att för deras medlemmars räkning, på ett rationellt sätt och med hänsyn såväl till den bästa möjliga afkastning af fisket som äfven till fiskstammens bevarande och förökande, bedriva fisket antingen genom särskildt antagna fiskare eller genom fiskets utarrendering. Genom dessa föreningar åstadkommes en bättre ordning och uppsikt öfver fisket än eljest, äfvensom att detta på ett mera tillfredsställande sätt sköttes, än om hvarje fiskevattensägare själf skulle drifva fisket. Dylika fiskeriföreningar torde i vårt land på grund af gällande lag om rätt till fiske icke kunna åstadkommas annat än genom frivillig öfverenskommelse mellan samtliga delägare i fiskevattnet, och de kunde sålunda omöjliggöras genom blott en enda delägares vägran att inträda i föreningen.

I anledning af berörda skrifvelse infordrades, genom nådig remiss den 30 maj 1902, utlåtande af Kungl. landtbruksstyrelsen, som jämväl

anbefalldes anmoda Konungens befallningshafvande i rikets samtliga län att, hvar för sig, sedan vederbörande landsting och hushållningssällskap lämnats tillfälle att yttra sig, inkomma med de yttranden, som kunde komma att afgifvas, jämte eget underdånigt utlåtande. I de flesta i anledning häraf från orterna inkomna utlåtanden och yttranden framhölls önskvärdheten däraf, att fiskeriföreningar komme till stånd, och förordades meddelandet af lagbestämmelser, enligt hvilka dylika föreningar kunde bildas genom beslut af flertalet fiskerättsägare och sålunda blifva ett slags tvångsföreningar. I åtskilliga yttranden framhölls jämväl nyttan af dylika föreningar, afseende sammanhängande, mellan olika delägare skiftade fiskevatten. Landtbruksstyrelsen förklarade sin uppfattning vara, att det skulle lända till stor nytta för landet, om genom förändring af nuvarande lagstiftning så kallade tvångsföreningar mellan fiskedelägare kunde komma till stånd.

Vid 1906 års riksdag väcktes i hvardera kammaren motion med förslag om underdånig framställning, att Kungl. Maj:t måtte genom sakkunnige låta utreda, i hvad mån och på hvilket sätt en obligatorisk sammanslutning af fiskevattensägare för fiskets bedrivande för delägarnas gemensamma räkning kunde komma till stånd, samt till näst sammanträdande riksdag framlägga nådig proposition i ämnet. Lagutskottet, som fann syftet med ifrågavarande motioner vara synnerligen behjärtansvärdt, hemställde emellertid, under erinran om 1902 års riksdagsskrifvelse och den behandling, som af Kungl. Maj:t ägnats däri omförmälda spörsmål, att motionerna ej måtte till någon Riksdagens åtgärd föranleda, och denna utskottets hemställan bifölls af båda kamrarna.

Otvifvelaktigt lär vara, att gällande bestämmelser om fiskerätt i oskift fiskevatten icke äro ägnade att befordra en rationell fiskevård. Såsom ofvan nämnts hafva delägarna rätt att bruka dylikt vatten efter ty de kunna sänjas; sänjas de ej, skall frågan, huru fisket utan förfång för någon af dem må nyttjas, afgöras af domstol. De fall, då sådan fråga dragits under domstols pröfning, torde vara lätt räknade. Kostnaderna för rätttegången öfverstiga väl i allmänhet den afkastning, som en delägare kan hoppas att vinna äfven under flera års utöfning af sitt fiske, helst ifall delägarna någon längre tid i större omfattning gjort bruk af sin fiskerätt. Sålunda utöfva delägarna i oskift fiskevatten fisket »efter ty de kunna sänjas», det vill säga en hvar söker att tillgodogöra sig så mycket som möjligt för tillfället utan att tänka på framtiden, och det intresse för vidtagande af åtgärder till fiskets förkofrande, som kan förefinnas, förslappas lätt, ty, äfven om dessa åtgärder icke varda alldeles resultatlösa, är det föga utsikt, att frukten

af dem skall komma just den, som vidtagit åtgärderna, till godo. Följden af dylikt utöfvande af fiske varder ofta den, att fisktillgången gradvis förminskas, till dess den slutligen nedsjunker till en ren obetydlighet.

Hvad nu yttrats angående oskift fiskevatten har sin giltighet äfven i fråga om sådana fall, då ett sammanhängande fiskevatten äges af flera personer med hvar sitt område i vattnet. En af dessa personer kan, utan att öfverträda gällande lag, genom ett öfverdrifvet utöfvande af fisket inom sitt område nedbringa fisktillgången i hela vattnet till en obetydlighet, helst om ett flertal lekplatser skulle finnas inom hans område. Att öfriga ägare af fiske i vattnet då uppgifva alla försök att verka för en rätt fiskevård är ju förklarligt. Äfven är att märka, det rationell fiskedrift icke kan med fördel idkas inom område af allt för ringa omfattning.

I vissa främmande länder har man redan genom lagstiftning sökt råda bot å missförhållanden af nu antydd art. I Finland, där förhållandena i flera afseenden äro likartade med dem i vårt land och där en mängd fiskevatten äro oskiftade, åligger det, jämlikt 17 kapitlet byggningsbalken enligt dess lydelse i lagen den 23 juli 1902 samt fiskeristadgan af samma dag, delägarna i oskift fiskevatten att sig emellan så ordna fiskandet, att fiskstammens förödande förebygges; delägarna utgöra tillsammans ett fiskelag, i hvars angelägenheter en hvar har rösträtt efter sitt byamål, samt hafva att uppgöra ordningsregler för fiskedriften, hvilka skola skriftligen affattas och insändas till guvernören i länet; i fall af underlåtenhet härutinnan, äfvensom därest de uppgjorda ordningsreglerna icke anses betryggande gent emot fiskstammens förödande, äger guvernören tills vidare förbjuda delägarna att utöfva sin fiskerätt annorlunda än genom fiskets bedrivande för gemensam räkning, men skall hänskjuta saken till domstol, som slutligen bestämmer däri; en hvar delägare i fiskevatten har dock alltid rätt att jämte sitt husfolk idka mete och allt annat krokfiske; vid fiske för gemensam räkning njuter hvarje delägare del i afkastningen efter sitt byamål.

I Preussen kan, enligt lag af den 30 maj 1874, mellan fiskerättsägare i ett sammanhängande vattenområde bildas förening för gemensamt nyttjande af fiskevattnet äfven i det fall, att icke alla fiskeägarna äro ense därom, men i så fall erfordras tillstånd till föreningens bildande af kretsens representation (die Kreisstände); reglemente för föreningen fastställas af konungen; afkastningen af föreningens fiskande fördelas mellan delägarna i förhållande till värdet af en hvars andel i fiske-

vattnet, delägarna dock obetaget att, om alla äro ense, annorlunda bestämma.

Enligt särskilda föreskrifter för Westfalen i lag af den 30 juni 1894 äger vederbörande förvaltande myndighet (der Kreisausschuss) förordna, att visst vattenområde skall utgöra ett gemensamt fiskeriområde, hvars angelägenheter förvaltas af de fiskeberättigade å stämman, därvid rösträtt utöfvas i förhållande till längden af hvars och ens strand på det sätt, att strandägaren har en röst för hvarje fullt tiotal meter, som hans strand håller i längd, dock att den, hvars strand ej uppnår tio meters längd, har en röst; fisket i gemensamt fiskeriområde får endast utöfvas genom särskildt anställd fiskare eller genom arrendator.

Ungefär enahanda föreskrifter som för Westfalen gälla beträffande Hannover (lag den 26 juni 1897) och Rhenprovinsen (lag den 25 juni 1895) äfvensom för Baden (lag den 3 mars 1870), Hessen (lag den 27 april 1881) och Elsass-Lothringen (lag den 2 juli 1891).

För att beträffande visst fiskevatten, som tillhör flere personer, en sammanslutning för fiskets ordnande skall kunna mellan delägarna åstadkommas äfven i det fall, att icke samtliga delägare frivilligt deltaga i sammanslutningen, erfordras stadganden i lag, enligt hvilka den, som motsätter sig bildandet af sådan sammanslutning, kan tvingas att ställa sig till efterrättelse de öfrigas beslut. Dylika stadganden förändra en inskränkning i den fria dispositionsrätt, som i allmänhet tillkommer en fastighetsägare i fråga om hans fastighet och hvad därtill hörer, samt böra uppenbarligen meddelas endast i sådana fall, då genom dem befordras ett allmänt intresse af den vikt, att den enskildes anspråk på att varda bibehållen vid ett oinskränkt utöfvande af sina rättigheter måste träda tillbaka. Ett dylikt fall måste anses vara för handen här, då det gäller en nationalekonomisk fråga af så stor betydelse som fiskerinäringens höjande från den låga ståndpunkt, den nu intager i vårt land. Planmässigt bedrivande af fisket torde för öfrigt i längden vara till fördel för ägaren, äfven om han under ett eller annat år erhåller mindre inkomst af sitt fiske, än som skulle vunnits genom utöfvande af roffiske.

Gent emot förslaget att i vår lagstiftning införa stadganden af den art, som ofvan nämnts, torde möjligen invändas, att för den händelse flertalet delägare i ett vatten vilja sammansluta sig, men möta motstånd

från någon eller några delägare, de förra kunna bilda förening för sina andelar af vattnet, sedan dessa andelar, för det fall att vattnet är oskift, blifvit genom laga skifte bestämda. Nu är ju enligt gällande lagstiftning, beträffande först oskift fiskevatten, delägarnas rättighet att erhålla skifte inskränkt till det fall, att skifte utan öfriga delägares förfång kan ske, hvilket ofta nog icke är händelsen, helst där vattnet är af mindre omfattning och delägarna många, ty om, då skifte är sökt, det befinnes, att de olika lotter i vattnet, hvilka genom skiftet skulle bildas, blefve så små, att själfständig fiskedrift ej kunde i afsevärd omfattning idkas inom en sådan lott, lär det sökta skiftet anses lända delägarna till förfång och således skiftesvitsord fränkännas sökanden. Vidare är skiftesförrättning, om sådan kommer till stånd, förenad med dryga kostnader, hvarförutom resultatet däraf till följd af bristande kännedom om rätta värdet å de olika fiskeplatserna kan komma att blifva mindre tillfredsställande. Har skifte emellertid skett eller tillhör vattnet från början olika ägare, hvilka hafva sina områden bestämda, så kan, såsom redan anförts, ägare af ett sådant område, hvilket direkt sammanhänger med de öfriga, genom öfverdrifvet utöfvande af fisket ointetgöra de öfriga fiskevattensägarnas alla försök att verka för en rationell skötsel af fisket, och helt säkert komme antalet sådana föreningar för utöfvande af fisket i vissa delar af ett sammanhängande vattenområde ej att blifva stort.

Om det sålunda ur allmän synpunkt måste anses nödvändigt, att en fiskerättsägare skall kunna mot sin vilja tvingas att ingå i en sammanslutning för fiskets ordnande, fordrar å andra sidan nödig hänsyn till den enskildes intresse, att inom sammanslutningen skall råda största möjliga frihet, så att icke genom flertalets beslut någon må kunna mot sitt bestridande påläggas inskränkningar i sin handlingsfrihet eller annat tvång, utöfver hvad ändamålet med sammanslutningen nödvändigt kräver.

Beträffande det rättsliga anordnandet af dylika sammanslutningar antyddes i Riksdagens ofvannämnda skrifvelse äfvensom i åtskilliga af de yttranden och utlåtanden, hvilka i anledning af densamma afgåfvos, att detta anordnande borde ske genom lagstiftning om fiskeriföreningar, hvilka de fiskeberättigade skulle kunna tvingas att tillhöra. Frånsedt den omständighet, att själfva namnet förening enligt allmän uppfattning hänför sig till en på enighet byggd sammanslutning och således ej lämpligen synes böra komma till användning i förevarande fall, lär mot förslag om dylik lagstiftning böra erinras, att föreningsbegreppet, sådant det hos oss utvecklats, förutsätter en sammanslutning af vissa personer för något deras gemensamma ändamål. I förevarande fall åter

skulle sammanslutningen utgöras af vissa fastigheters ägare såsom innehafvande den fiskerätt, som är förenad med de respektive fastigheterna. Medlemskapet i en eventuell förening skulle då växla samtidigt med att fastigheten ombytte ägare. Det torde med hänsyn härtill vara klart, att stora svårigheter skulle uppstå, om man sökte att genom användande af föreningsinstitutet rättsligen ordna ifrågavarande förhållanden. Enligt kommitterades uppfattning kan det med den ifrågasatta lagstiftningen afsedda ändamål på ett enklare sätt uppnås därigenom, att lagbestämmelserna anknytas till själfva det fiskevatten, hvarom fråga är, så att i lagen intagas stadganden dels om de fall, då ett rationellt ordnande af fisket bör ifrågakomma, och dels om det sätt, hvarpå fisket för ändamålets uppnående bör bedrivas. I förstnämnda hänseende föreslå kommitterade, att ett fiskevatten under vissa omständigheter må kunna förklaras utgöra ett fiskeriområde.

Huruvida i visst fall fiskeriområde skall komma till stånd eller icke, synes böra afgöras på olika sätt beträffande oskift fiskevatten och i fråga om särskilda områden, som tillhöra olika ägare.

Hvad angår oskift fiskevatten hafva kommitterade ansett fiskeriområde böra komma till stånd, då personer, som äga, efter hvars och ens andel i det samfälliga fiskevattnet, mera än hälften af det vatten, hvarom fråga är, påyrka bildandet af fiskeriområde. Olägenheterna af nu gällande lags tillämpning äro beträffande oskift vatten synnerligen stora, och, såsom förut antydts, måste samtliga delägare anses hafva gagn af, att fiskeriområde bildas. Någon pröfning af offentlig myndighet, huruvida i det förevarande fallet fiskeriområdes bildande kan anses nyttigt eller lämpligt, synes icke erforderlig, men däremot lär offentlig myndighet böra tillse, att för bildandet af sådant område stadgad pluralitet föreligger. Denna tillsyn torde lämpligen utöfvas af Konungens befallningshafvande.

I fråga om särskilda fiskevatten, som tillhöra olika ägare, lär däremot städse erfordras pröfning af offentlig myndighet, huruvida det område, som är i fråga, lämpligen bör utgöra ett fiskeriområde eller icke. Skulle i detta fall delägarna äga angående områdets omfattning fatta beslut, som utan vidare vore giltigt, kunde detta leda till synnerligen ogynnsamma resultat. Äfven denna pröfning torde böra verkställas af Konungens befallningshafvande. Åt de olika fiskerättsägarna lär emellertid böra öfverlämnas beslutanderätt, huruvida fiskeriområde skall bildas för det eller de vatten, Konungens befallningshafvande pröfvar lämpligen kunna utgöra dylikt område, och synes man här böra fordra en större röstöfvervikt, än då frågan gäller oskift fiske-

vatten. Beträffande röstberäkningen äro särskilda bestämmelser här af nöden. Det kunde ifrågasättas, att delägarnas rösträtt skulle beräknas efter hvarje särskildt fiskevattens ytinnehåll eller ock efter längden af hvar delägares strand. Intetdera af dessa beräkningssätt är emellertid tillförlitligt. En hvar, som har närmare kännedom om våra fiskevattens beskaffenhet, lär kunna vitsorda, såväl att afkastningen utaf, till exempel, olika delar i samma sjö ofta nog icke står i minsta proportion till de olika delarnas ytinnehåll, som ock att i en sjö eller flod fisket vid en helt kort strandsträcka, där långgrundt vatten med lämplig botten och riklig växtlighet möter, kan äga vida större värde, än fisket vid en mångdubbelt längre strand med bråddjup. Kommitterade anse, att rösträtten i förevarande fall bör bestämmas genom en värdesättning å den normala afkastningen af hvarje delägares fiskevatten. En dylik värdesättning medför visserligen i de flesta fall kostnader, som antagligen öfverstiga utgifterna för en uppmätning af vissa vattens ytinnehåll eller utaf längden af olika fastigheters stränder, men då det gäller en så viktig fråga som röstberäkningen vid en omröstning, hvarigenom en fastighetsägare kan mot sin vilja beröfvas rätten att själf ordna utöfvandet af sitt fiske, bör allt för stor hänsyn icke fästas härvid. Ett med rättvisans fordringar öfverensstämmande resultat af omröstningen uppväger väl den skillnad i kostnader, som kan uppstå. Om fiskeriområde, omfattande särskilda fiskevatten, kommer till stånd, måste ock i de flesta fall en värdering af de olika delarna däriläggas till grund för bestämmandet af en hvars delaktighet i området med däraf följande rätt till andel i afkastningen, där fördelning af sådan skall ske, och rösträtt i gemensamma angelägenheter, och jämväl med hänsyn härtill synes det lämpligt att äfven, då det gäller omröstning angående fiskeriområdes bildande, låta värdet af de olika delarnas afkastning ligga till grund för röstberäkningen.

I fråga om sättet för fiskets utöfvande inom fiskeriområde har man, såsom ofvan nämnts, i vissa tyska stater, där lagbestämmelser angående bildandet af dylika områden meddelats, ålagt delägarna att antingen sköta fisket genom särskildt anställd fiskare eller ock utarrendera detsamma. Dessa två brukningssätt äro uppenbarligen de mest fördelaktiga, såväl för fiskstammens vidmakthållande och förbättrande som för delägarnas ekonomi. Genom användande af någotdera utaf nämnda sätt för fiskets utöfvande förekommes sådan täflan mellan de olika delägarna i fråga om fiskets grundliga utnyttjande, som annars ej så lätt kan undvikas, och får en hvar delägare sin behöriga del af

liskevattnets afkastning. Enär fisket kan bedrivas af ett fåtal personer och med ett begränsadt antal båtar och redskap, undvikes det slöseri med tid, arbetskraft och materiel, som nu orsakas däraf, att hvar delägare har sina redskap samt ofta, till följd af bristande yrkesskicklighet, utan nytta förspiller tid och arbete genom olämpligt sätt för yrkets bedrivande. Vidare kommer yrkesskickligheten hos fiskets idkare att ökas, då fisket blir ett hufvudyrke för vissa personer och icke endast idkas såsom binäring eller till tidsfördrif.

Emellertid hafva kommitterade ansett ett förbud mot utöfvandet af fiske inom fiskeriområde på annat sätt än de två nu angifna icke vara att förorda, helst förhållandena stundom kunna vara sådana, att det skulle möta svåra hinder att åstadkomma en sammanslutning för utöfvande af fiske i visst vatten genom antagen fiskare eller arrendator. Fisket inom fiskeriområde bör, enligt kommitterades åsikt, ock kunna utövas sålunda, att en hvar delägare äger själf idka fiske i enlighet med gemensam plan. Fiskets bedrivande på detta sätt är ur alla synpunkter att föredraga framför fiskets fria utöfvande utan annan reglering, än hittills i vårt land gällande bestämmelser föranleda.

Ät delägarna i fiskeriområde måste det uppenbarligen öfverlämnas att afgöra, hvilket af ofvannämnda sätt för fiskets bedrivande skall användas. Beträffande beslut att utöfva fiske genom anställd fiskare hafva kommitterade emellertid ansett enighet mellan områdets samtliga delägare böra fordras för giltigheten af dylikt beslut. Skall fiske utövas på nämnda sätt för flera delägars räkning, torde i de flesta fall vara nödvändigt att kunna vid behof affordra delägarna bidrag till gemensamma omkostnader, och en tvångssammanslutning, inom hvilken minoriteten skulle mot sin vilja såväl beröfvas rätten att fiska som ock kunna af öfriga delägare påläggas skyldighet att tillskjuta penningar till belopp, som kunde för den enskilde delägaren kännas högst afsevärdt, torde af lätt insedda skäl ej vara att förorda. En dylik sammanslutning förutsätter ock i detalj gående lagbestämmelser angående ordnandet af gemensamma angelägenheter samt förhållandet till tredje man, men då den ifrågasatta lagen ofta måste komma att tillämpas af mindre lagkunniga personer, bör om möjligt undvikas att i densamma upptaga flera eller mera invecklade stadganden, än förhållandena nödvändigt kräfvat. Föreligger däremot enighet mellan delägarna, hafva de naturligen att själfva ordna sina angelägenheter, vare sig genom att ingå bolag eller genom bildande af förening för ekonomisk verksamhet eller på annat sätt. I lagen torde allenast böra intagas bestämmelse därom,

att majoriteten må kunna mot de öfrigas bestridande bestämma, att vinsten af fisket skall helt eller delvis användas till gemensamma ändamål, särskildt åtgärder för ökande af fiskets afkastning.

Kommitterade hafva ingalunda förbisett, att i många fall bildandet af fiskeriområde försvåras eller till och med omöjliggöres därigenom, att ovisshet råder om rätta sträckningen af rågångarna mellan olika fiskevatten och äfven om, huruvida ett fiskevatten är samfällt för ägarna af vissa fastigheter eller icke. I Finland, där äfven i detta fall förhållandena äro likartade med dem i vårt land, har man genom en den 23 juli 1902 utfärdad lag, innefattande bestämmelser om råskillnad i vatten och om skifte af vattenområde, sökt råda bot för berörda osäkerhet om äganderättsförhållandena. Det måste anses synnerligen önskvärdt, att äfven i Sverige vidtoges åtgärder i enahanda syfte. Behofvet af en lag om fiskeriområden är emellertid så trängande, och den nytta, en dylik lag skulle medföra å de orter, där ingen osäkerhet om äganderättsförhållandena råder, är så stor, att det ej lär kunna ifrågasättas, att med utfärdandet af en sådan lag skulle anstå i afbidan därpå, att de hinder för dess tillämpning, som å vissa orter förefinnas, varda undanröjda.

Särskild motivering.

1 §.

Enär enligt kommitterades åsikt Konungens befallningshafvande, då fråga är om fiskeriområdes bildande, städse skall pröfva, beträffande oskift vatten huruvida nödig pluralitet vunnits, för att fiskeriområde skall komma till stånd, och i fråga om annat vatten dels huruvida fiskeriområde lämpligen bör bildas, dels ock huruvida nödig pluralitet föreligger, synes det böra uppdragas åt Konungens befallningshafvande att, då lagens fordringar finnas uppfyllda, genom ett särskildt beslut förklara, att fiskeriområde skall komma till stånd.

Äfven beträffande sättet för fiskets utöfvande inom fiskeriområde synes lämpligt, att Konungens befallningshafvande, sedan delägarna i

området beslutat i frågan, pröfvar, huruvida beslutet tillkommit i behörig ordning, och, där så skett, fastställer detsamma.

Därest fisket inom fiskeriområde på grund af pluralitetens beslut utarrenderas, varder den härvid öfverröstade mot sin vilja beröfvad rätten att idka fiske i sitt vatten. För att det tvång, som i sådant fall drabbar den enskilde, ej skall kännas allt för tungt, torde honom böra förbehållas rätt att själf och med sitt husfolk idka mete. Detta sätt att fiska lär i allmänhet icke kunna orsaka något egentligt intrång i arrendatorns verksamhet samt utöfvas oftast såsom tidsfördrif eller för att bereda sysselsättning åt icke arbetsföra personer. Anmärkas må, att uttrycket »idka mete» här användes i den betydelse, det enligt allmänna språkbruket torde äga, och att således därunder icke inbegripes fiske med ståndkrok, långref, så kallad utter, drag eller svirfvel.

Har delägares jord upplåtits till brukare, följer af stadgandet i 11 § af lagen om rätt till fiske, att brukaren och hans husfolk äga utöfva jordägarens rätt att meta, där ej annorlunda aftalats.

2 och 3 §§.

Beträffande innehållet i dessa §§ hänvisas till den allmänna motiveeringen.

4 §.

Uppenbart är, att fiskeriområde icke bör kunna bildas för huru kort tid som helst, utan att en viss minimitid i detta hänseende måste stadgas. Kommitterade hafva ansett denna minimitid böra sättas till tio år, som är den minsta tid, inom hvilken afsevärdt resultat i ekonomiskt hänseende kan vinnas af mera omfattande åtgärder till fiskets förbättrande. Äfven lär det vara af nöden att fastställa en maximitid, hvarutöfver förordnande ej må meddelas, och hvilken maximitid, i likhet med hvad som är fallet beträffande upplåtelse af nyttjanderätt till fast egendom, lämpligen synes kunna bestämmas till femtio år. Förutom denna absoluta maximitid torde ock till skyddande af minoritetens intressen böra stadgas rätt för en hvar ägare eller brukare af andel i området att genom sitt bestridande förhindra, att förordnande meddelas för längre tid än tjugufem år, detta särskildt med hänsyn till de ändrade förhållanden, som under en så lång tid som femtio år kunna inträffa.

Den tidpunkt, från hvilken förordnande skall äga tillämpning och det af delägarna beslutade antal år sålunda börja löpa, torde lämpligen böra bestämmas af Konungens befallningshafvande, då förordnande meddelas.

5 §.

Såsom i allmänna motiveringen anförts, bör enligt kommitterades åsikt beslut, att fisket inom fiskeriområde skall utöfvas för gemensam räkning genom af delägarna anställd fiskare, ej äga gällande kraft, därest icke alla delägarna i området äro därom ense.

6 §.

Då beslut om utarrenderande af fisket inom fiskeriområde medför, att de i beslutet icke deltagande mot sin vilja beröfvas rätt att själfva idka annat fiske än mete, synes för giltigheten af sådant beslut böra krävas, att detsamma biträdes af delägare med ej alltför ringa pluralitet.

7 §.

På sätt redan anförts, hafva kommitterade icke ansett lämpligt, att någon fiskerättsägare skulle kunna mot sin vilja tvingas att ingå i en sammanslutning för utöfvande af fiske genom anställd fiskare. Den nu föreslagna bestämmelsen om företrädesrätt för delägare i fiskeriområde att arrendera fisket däri kommer, enligt kommitterades åsikt, att medföra enahanda verkan till fiskets befrämjande som ett stadgande angående tvångssammanslutning af nämnda art utan att föranleda sådana olägenheter, som af ett dylikt stadgande skulle orsakas. De delägare i området, hvilka önska verka för ett rationellt utöfvande af fisket, kunna arrendera fisket inom området och äro sedan oförhindrade att efter förmåga arbeta för fiskets upphjälpande. De kunna jämväl på det sätt, de finna mest förmånligt, ordna sina inbördes angelägenheter, vare sig genom att bilda förening eller på annat sätt. De delägare åter, hvilka af en eller annan anledning ej deltaga i dylik sammanslutning för fiskets arrenderande, beröfvas visserligen rätten att fiska, men de bekomma i stället arrende för sitt fiskevatten.

Arrendevillkorens bestämmande genom kompromiss torde vara nödvändigt, därest öfverenskommelse ej träffas. Tiden för arrendets bestånd lär dock böra i någon mån begränsas.

8 §.

Beträffande första stycket af denna § hänvisas till de allmänna motiven.

Då en eller flera delägare i ett fiskeriområde arrendera fisket inom området, bör det öfverlämnas åt denne eller dessa att vidtaga och bekosta erforderliga åtgärder för fiskets förbättrande. Att i sådant fall utgifter för dylika åtgärder skulle kunna beslutas af delägarna gemensamt, kunde leda till kränkning af öfriga delägares rätt, om, till exempel, de delägare, som innehade arrendet, vore i tillfälle att öfverrösta de öfriga samt besluta, att hela arrendeafgiften eller en betydlig del däraf skulle användas till åtgärder, hvaraf arrendatorerna sedan skulle under sin arrendetid draga all nytta.

Den vinst af fisket, som skall fördelas mellan delägarna i fiskeriområde, bör naturligen tillkomma en hvar af dem efter hans delaktighet i området. Utgöres området af ett samfällt vatten, sammanfaller uppenbarligen delaktigheten i området med delaktigheten i det samfällda vattnet. I annat fall lärer delaktigheten böra bestämmas efter värdet af hvarje särskild andels afkastning, beräknad på sätt i 3 § angifves.

9 §.

Åstadkommes ej i vederbörlig ordning beslut om fiskets utöfvande för gemensam räkning genom anställd fiskare eller om fiskets utarren-derande, måste det tredje sättet för fiskeriområdes nyttjande, fiskets bedrifvande af delägarna själfva enligt fastställd plan, komma till användning.

På det att icke till äfventyrs någon eller några delägare, som kunna anse för sig fördelaktigt att utöfva fiske utan hänsyn till de andras intressen, genom att fördröja eller möjligen förhindra uppgörande af plan för fiskets bedrifvande skulle vara i stånd att omintetgöra all verkan af ett meddeladt förordnande, har enligt kommitterades förslag åt Konungens befallningshafvande lämnats rätt att på framställning af delägare förbjuda fiske inom området i afbidan på fastställande af dylik plan. Att sådant förbud ej kan träda i kraft, innan tiden för förordnandes tillämpning inträffat och sålunda fiskeriområde verkligen kommit till stånd, torde framgå af de använda ordalagen. En jämförelse med sista stycket i 1 § lärer gifva vid handen, att dylikt förbud likasom

bestämmelserna i plan för fiskets utöfvande ej må inverka på delägarers rätt att själf och med sitt husfolk idka mete.

I fråga om innehållet i sådan plan böra allt för detaljerade bestämmelser ej i lag införas, enär hvad som i ett fall är synnerligen lämpligt i ett annat kan vara till och med olämpligt. Åt delägarna själfva bör förty lämnas den största möjliga frihet vid planens uppgörande. Att oväld och hänsyn till hvarje delägarers berättigade intressen måste därvid iakttagas, är ju själfklart. Äfven beträffande den tid, under hvilken planen skall gälla, lærer det böra öfverlämnas åt delägarna att själfva fatta beslut.

Kommitterade hafva ansett det vara för fiskets befrämjande af synnerlig vikt, att delägarna tillerkännas rätt att i planen införa bestämmelser om afsättande af fredningsområden, inom hvilka fiske skall vara förbjudet, antingen under viss utsatt del af året eller alltid. Inrättandet af dylika fredningsområden har i åtskilliga främmande länder, där lagbestämmelser meddelats i ämnet, visat sig i hög grad bidraga till fiskets förbättrande. Medelst fredningsområdes afsättande åstadkommes, att fiskens lek får ostörd försiggå, samt att den lagda rommen och det späda ynglet skyddas, under det att å andra sidan fisket i öfriga delar af fiskeriområdet icke behöfver inställas under lektiden.

Meddelas i plan, som gäller annat än samfälligt vatten, stadgande om fredningsområdes afsättande, torde för giltigheten af detta stadgande böra fordras antingen godkännande af ägaren eller ock att honom beredes ersättning för den skada, som genom stadgandet tillfogas honom. Till förekommande af rättegång, som ju ofta skulle så fördröja stadgandets tillämpning, att detsamma blefve utan åsyftadt gagn, torde lämpligen ersättningens belopp i händelse af tvist bestämmas af skiljemän.

Kommitterade hafva ansett hänsyn till de enskilda delägarnas rätt kräfvä, såväl att uppgjord plan icke träder i kraft, innan densamma af Konungens befallningshafvande funnits vara i laga ordning tillkommen samt ej stridande mot lag eller författning, som ock att hvarje rättsägare, som anser sin enskilda rätt kränkt genom planen, har sig öppet att, oberoende af fastställelse, när som helst påkalla pröfning härutinnan. Då viss tid sålunda icke stadgas för klagan i sistberörda hänseende, bör förande af sådan klagan icke utan vidare orsaka, att fastställd plan förlorar gällande kraft, utan synes planen alltjämt böra äga giltighet intill dess Konungens befallningshafvande finner densamma böra, helt eller delvis, försättas ur kraft.

Enligt 10 § i lagen om rätt till fiske den 27 juni 1896 får delägare i oskift fiskevatten ej utan de fleste öfriges samtycke upplåta

fiskerätt åt någon, som ej är delägare. För det fall, att oskift fiskevatten utgör fiskeriområde eller ingår i sådant område, samt området brukas af delägarna själfva enligt fastställd plan, torde enahanda bestämmelse böra gälla och lärer då lämpligen inflyta i lagen om fiskeriområden, enär 10 § i lagen om rätt till fiske enligt kommitterades förslag ej skall äga tillämpning å fiskeriområden.

10 §.

Enär genom bildandet af fiskeriområde icke något nytt rättssubjekt kommer till stånd, erfordras icke med nödvändighet, att fiskeriområde har särskild representant. I vissa fall kan det dock vara synnerligen nyttigt, att handhafvandet af angelägenheter, hvilka beröra samtliga delägars rätt, sker genom någon eller några af delägarna utsedda personer i stället för att utöfvas af samtliga delägarna, hvilket, om dessas antal är stort, kan medföra alltför stor omgång. I allmänhet torde det kunna öfverlämnas åt delägarna själfva att afgöra, om sysslomän skola utses eller icke. Äro delägarna flera än tre, torde emellertid alltid, då någon delägare det påyrkar, sysslomän böra utses. Enahanda lärer förhållandet böra vara, när utarrendering af fiske skall ske, emedan då i allmänhet erfordras utöfvande af tillsyn öfver arrendatorns åtgärder.

Därest fisket inom fiskeriområde skall utarrenderas, och arrendet icke på grund af innehållet i 7 § öfvertages af delägare i området, synes antagandet af arrendator böra öfverlämnas åt sysslomännen, där sådana utsetts. Om delägarna genom omröstning å stämma ägde antaga arrendator, skulle möjligen de största delägarna medelst begagnande af sin röstöfvervikt kunna anordna utarrenderingen på ett sätt, som vore för dem förmånligt men ej tillgodosåge de öfriga delägarnas rätt. Äfven kräfver hänsyn till minoritetens intressen, att, då arrendator skall af sysslomännen antagas, antagandet sker medelst offentlig auktion. Rätt att fritt pröfva å auktionen gjorda anbud bör emellertid tillkomma sysslomännen, helst det är af stor vikt, såväl att delägarna hafva säkerhet för arrendeafgifternas behöriga erläggande, som ock att arrendet ej upplåtes åt annan än den, som äger nödig yrkesskicklighet och åt hvilken utöfvandet af delägarnas fiskerätt kan med fullt förtroende öfverlämnas.

11 §.

När delägarna i fiskeriområde skola fatta beslut, bör uppenbarligen hvars och ens rösträtt beräknas på enahanda sätt, som då det skall

afgöras, om förordnande skall påkallas eller icke. Till skyddande af minoritetens rätt hafva kommitterade föreslagit viss inskränkning i röst-rätten. Att om samtliga delägare enas angående annat sätt för rösternas beräkning, detta sätt skall användas, lærer vara själfklart och icke behöfva i lag angifvas.

Enär de vid sammankomst närvarande delägarna äga att i de flesta frågor, hvilka kunna å sammankomsten behandlas, fatta beslut, som är bindande jämväl för de frånvarande, är det af vikt, att utlysandet af sammankomst sker på sådant sätt, att en hvar, som hyser intresse för och vill deltaga i fiskeriområdets angelägenheter, får tillfälle att taga kännedom om tiden och orten för sammankomsten. Att i lag bestämma visst sätt för kungörandet af sammankomst torde ej vara lämpligt, enär olika förhållanden kräva olika förfaringssätt i detta hänseende. Ej heller synes det fullt betryggande att låta delägarna genom omröstning bestämma härom, enär då möjligen pluraliteten skulle kunna fastställa ett sätt för kungörandet, hvilket fölle sig olämpligt för de öfriga. Afgörandet i denna fråga lägges tryggast i Konungens befallningshafvandes händer.

12 §.

Innan visst fiskevatten förklaras skola utgöra fiskeriområde, erfordras uppenbarligen alltid, då icke enighet mellan samtliga rättsägare föreligger, hållande af förrättning på stället till utrönande af, huruvida förhållandena i det föreliggande fallet äro sådana, att förordnande lagligen kan meddelas. Vid denna förrättning böra samtliga de frågor, i hvilka delägarna före meddelandet af förordnande skola fatta beslut, företagas till behandling. Dylik förrättning hålles lämpligast af fiskerintendenten i distriktet.

Då förrättningsmannen i allmänhet endast har att verkställa utredning och leda delägarnas förhandlingar, förefinnes ej alltid behof af gode män vid förrättningen. Endast i det fall, att vid förrättningen skall verkställas uppskattning af värdet å afkastningen utaf fiskevattens olika delar, synes, om någon rättsägare påyrkar det, denna uppskattning böra göras af förrättningsmannen jämte gode män. Utseendet af dessa gode män torde, om ej alla rättsägarna enas om valet, böra öfverlämnas till Konungens befallningshafvande, enär härigenom onödig tidsutdräkt undvikas.

13 §.

Det här föreslagna kallelsesättet torde vara tillfyllestgörande i föreliggande fall; en föreskrift, att hvarje delägare skulle erhålla särskild kallelse, komme ofta att synnerligen försvåra bildandet af fiskeriområde.

14 §.

Att inskränka förrättningen till att afse allenast det i ansöknings afsedda fiskevattnet torde mången gång vara synnerligen olämpligt. Åt förrättningsmannen läres kunna lämnas att afgöra, om jämväl ägare af annat angränsande vatten skola höras i ärendet.

15 §.

Här lämnas till ledning för förrättningsmannen och gode männen, där sådana skola utses, en föreskrift om sättet för verkställandet af uppskattning enligt 3 §, hvilken föreskrift ej torde tariffa särskild motivering.

16 §.

Förrättningsmannens utlåtande bör tjäna delägarna till ledning vid fattande af beslut i de frågor, som vid förrättningen skola afgöras. Skall fiskeriområde bildas för annat än samfällt vatten, och Konungens befallningshafvande sålunda har att pröfva, om förordnande skall meddelas eller ej, bör utlåtandet kunna läggas till grund för dylik pröfning. Att i lag lämna mera utförliga föreskrifter om utlåtandets innehåll torde ej vara behöfligt eller ens lämpligt.

17 §.

Efter det förrättning afslutats, bör uppenbarligen någon tids rådrum för yttrandes afgifvande lämnas den eller dem, hvilka vilja hos Konungens befallningshafvande anföra något i saken. I sådant hänseende hafva kommitterade föreslagit trettio dagar.

18 §.

Det torde icke vara lämpligt att i en civillag fastställa beloppet af den godtgörelse, som bör tillkomma förrättningsmannen och gode männen, utan lära bestämmelserna härom böra lämnas på administrativ väg.

19 och 20 §§.

Dessa §§ torde ej tariffva särskild motivering.

21 §.

Det torde ligga i sakens natur, att ny delägare i fiskeriområde utan vidare bör vara skyldig respektera tidigare fattade beslut och af delägarna eljest i laga ordning vidtagna åtgärder. Till förekommande af hvarje tvifvel härutinnan hafva kommitterade ansett uttrycklig föreskrift i sådant hänseende böra lämnas.

Uppenbart är, att öfvergång från ett till ett annat sätt för utfövanne af fisket inom fiskeriområde icke bör i något fall ske, med mindre det påkallas af delägare, som innehafva en afsevärd del af områdets hela röstetal. Eljest skulle dylik öfvergång kunna inträffa oftare än som vore förenligt med hänsyn till ett ändamålsenligt utfövanne af fisket.

22 §.

Ändring af ett fiskeriområdes omfattning synes böra ske under iakttagande af enahanda former, som gälla för bildandet af dylikt område. I det fall, att fiskeriområde utgöres af ett samfälligt vatten, torde dock för områdets ändrande lämpligen krävas större pluralitet inom delägarna i detta område, än som enligt 2 § fordras för meddelande af förordnande beträffande dylikt vatten, äfvensom godkännande af Konungens befallningshafvande.

23 §.

Enär staten har intresse af, att fiskeriområden komma till stånd, böra boställshafvare och af staten antagen arrendator ej hindras att

med sina röster bidraga till bildandet af fiskeriområde. Hänsyn till boställshafvarens eller arrendatorns rätt kräfver å andra sidan, att han erhåller befogenhet att motsätta sig bildandet af fiskeriområde och, där sådant kommer till stånd, får däri företräda jordägaren.

24 §.

Då enskild person upplåtit fiskerätt till arrendator, synes skyldig hänsyn till arrendatorns intressen påfordra, att, då fråga är om bildandet af fiskeriområde, arrendatorn tillerkännes rätt att, om han bestrider områdes bildande, utöfva jordägarens rösträtt, så att, ifall jordägaren röstar för men arrendatorn mot förslag att begära förordnande, den eller de röster, som tillkomma ägaren af det utarrenderade fiskevattnet, beräknas hafva utfallit mot förslaget. Om däremot jordägaren röstar mot förslaget eller icke alls röstar, bör hänsyn ej tagas till arrendatorns åsikt. Att i öfriga förekommande frågor arrendatorn bör få under sin arrendetid ensam utöfva rösträtt för det arrenderade vattnet och sålunda äga i alla afscenden företräda jordägaren, ligger i öppen dag.

25 §.

De i denna § afsedda fisken äro till största delen antingen kronan tillhöriga eller genom upplåtelse från kronan komma i enskild ägo, och medför äganderätten till sådant fiske vanligen blott befogenhet att inom bestämdt område idka fångst af visst fiskslag, såsom lax eller ål. Kommitterade hafva ansett det i fråga om dessa fisken icke föreligga något behof af ändring i nu gällande lagstiftning.

26 §.

I allmänhet räknas tiden för anförande af besvär i mål, som handläggas af förvaltande myndigheter och ämbetsverk, från delfäendet af det beslut, som öfverklagas. Då de beslut, som af Konungens befallningshafvande enligt den nu föreslagna lagen skulle meddelas, ofta kunna angå en mängd personer, komme delgifningen, därest sådan skulle ske i vanlig ordning, att blifva särdeles kostsam, hvarjämte en underlåtenhet eller ett dröjsmål att verkställa delgifningen med någon rättsägare kunde fördröja tillämpningen af Konungens befallningshafvandes beslut.

Kommitterade hafva ansett, att besvärstiden utan olägenhet kan räknas från beslutets kungörande.

Beträffande beslut om fastställelse af uppgjord plan för fiskets bedrifvande hafva kommitterade, såsom framgår af en jämförelse mellan 9 § och 26 §, ansett försittande af besvärstiden i allmänhet endast hindra vederbörande att vidare framställa anmärkning mot det sätt, hvarpå planen tillkommit. Har före planens fastställande hos Konungens befallningshafvande af någon delägare påkallats pröfning af planen såsom kränkande hans rätt och Konungens befallningshafvande verkställt denna pröfning i sammanhang med beslutet om planens fastställande, medför dock uppenbarligen försittande af besvärstiden, att vidare pröfning af planen i den del, densamma af Konungens befallningshafvande skärskådats, ej kan äga rum.

27 §.

Denna § torde ej erfordra särskild motivering.

28 och 29 §§.

Då delägare i fiskeriområde öfverträder af Konungens befallningshafvande enligt 9 § meddeladt förbud eller fiskar i strid mot fastställd plan, föreligger uppenbarligen, när samfällt vatten är för handen, missbruk af rätt i samfällt fiske, och den skyldige straffas således enligt 24 kapitlet 14 § strafflagen. Den nu föreslagna straffbestämmelsen afser det fall, att öfverträdelse sker mot förbud eller fastställd plan, som gäller för annat än samfällt vatten.

De nu föreslagna bestämmelserna äro i allmänhet af beskaffenhet att vinna tillämpning å bestående rättsförhållanden. Endast för det fall att före lagens utfärdande upprättats arrendaafstal rörande antingen allenast fiskevatten eller ock fiskevatten jämte så ringa jord, att ett fiskearrende uppenbarligen är för handen, synes arrendatorns rätt böra skyddas. Detta sker lämpligast därigenom, att arrendatorn tillerkännes befogenhet att förhindra beslut om annat fiskesätt än enligt fastställd plan.

**Förslaget till lag angående ändrad lydelse af 10 och 14 §§ i lagen
om rätt till fiske den 27 juni 1896.**

10 §.

I lagen om rätt till fiske torde böra införas hänvisning till den föreslagna lagen om fiskeriområden, och hafva kommitterade ansett dylik hänvisning lämpligen kunna ske i 10 §, hvars bestämmelser om ordnandet af fiske i oskift vatten ej komma att tillämpas, då sådant vatten förklarats skola utgöra fiskeriområde.

14 §.

En synnerligen viktig uppgift för dem, som vilja bedrifva ett rationellt fiske, är idkande af fiskodling, och det synes vara högst angeläget att söka uppmuntra till dylik verksamhet. På lagstiftningens väg låter detta sig göra genom beredande af möjlighet för delägarna i fiskeriområde att, såvidt ske kan, afstänga sitt fiskevatten, så att de hafva trygghet för, att resultatet af deras fiskodling kommer dem själfva och icke andra personer till godo. Sådan afstängning kan dock icke ifrågakomma annat än beträffande den mindre fiskled, som omförmäles i andra stycket af 14 § i lagen om rätt till fiske, samt i älf, ström, å eller sund, där fisken ej har sitt dref. Beviljandet af rätt till afstängning torde lämpligen kunna ske i samma ordning och under enahanda villkor, som sistnämnda lagrum stadgar för vinnande af rätt att utsätta fiskeredskap i den mindre fiskleden. I de fall, då fiskled ej är för handen, lägga väl de nu gällande bestämmelserna om rätt till fiske icke hinder i vägen för afstängande af ström eller sund, men ofta nog torde förhållandena vara sådana, att en undersökning och pröfning erfordras för afgörande af, huruvida fisken har sitt dref i visst vatten, och i dylik händelse uppstår lätt hos vederbörande tvekan att på eget beråd verkställa afstängning, hvadan i alla fall möjlighet bör finnas att i laga ordning söka tillstånd därtill.

Härvid må erinras, hurusom lagen om rätt till fiske icke upptager bestämmelser, som från andra synpunkter än fiskeriintressets reglerade den enskilda dispositionsrätten öfver vattendrag, och att följaktligen,

därest fråga är om vidtagande af anordning, som kan föranleda dämning eller förorsaka hinder i flottleds eller farleds användande, bestämmelserna i förordningen om jordägares rätt öfver vattnet å hans grund skola tillämpas.

**Förslaget till kungörelse om ändrad lydelse af 31 § i förnyade
nådiga fiskeristadgan den 17 oktober 1900.**

När fiskeriområde utgöres af sådant vatten, å hvilket fiskeristadgan ej skulle äga tillämpning, därest det uteslutande tillhörde en ägare, torde särskild pröfning böra ske, huruvida och i hvad mån undantag från gällande föreskrifter om hushållningen med fiskevatten kunna medgifvas.
